

BÁNFI

LÁSZLÓ CSABA

Tamást még agráros koromban láttam először az egyetemen és már akkor is legendásan szigorú tanár hírében állt. De ennek a szigorúságnak az emlegetése már akkor is együtt járt a szakmai tudás elismerésével. Közelebb PM-es koromban kerültünk egymáshoz, amikor a Tépett Vitorlák című könyvem előhírnökének, az egyetemi disszertációmnak az előkészítésekor beszélgettünk sokat az államháztartás dolgairól. Addig én Tamásról mindig mint monetáris, pénzügyi gurutól hallottam, de akkor kiderült számomra, hogy hasonlóan tájékozott elméleti és gyakorlati oldalról egyaránt az államháztartás ügyeiben. Akkoriban kezdődött, hogy elkezdtem rendszeresen tanítani a pénzügy szakon költségvetési, adózási kérdésekről. Innentől datálható, hogy gyakran nyílt lehetőségem Tamással eszmét cserélni a világ dolgairól. Volt tíz percem az egyetemen. Beugrottam a tanszékre. Kérdés - válasz. „Itt van Tamás? Igen, menj be nyugodtan.” Aztán a 10 percből gyakran egy óra lett a „szép”, barna kanapén. Mindig úgy éreztem, hogy gazdagabban távoztam.

Megbecsülni sem tudom, hogy hány generáció gondolkodására hatott Tamás kérlelhetetlen szakmaisága. Alig hiszem, hogy a hatvanas években született generációtól kezdve lenne olyan komoly pénzügyes ebben az országban, akit Tamás nem tanított.

Az élet néha kivételesen ismétli önmagát. A saját Phd-mal küzdök, és Tamás a konzulensem. Van még munka vele bőven, de Tamás tiszta logikája most nélkülözhetetlen számomra.

Az évek során személyesen is közel kerültünk egymáshoz, ami Tamás személyiségének újabb és újabb oldalát mutatta meg nekem. A művészetek igazi szerelmese és értője. Meggyőződésem szerint pénzügyes professzorként is egyike a Radnótit legjobban ismerőknek e hazában. Széchenyis tudása is hihetetlen. Vele szoktuk mondogatni, hogy Széchenyiről nemcsak kormányprogramokat, utcákat, tereket, iskolákat kellene elnevezni, de szerintem Széchenyi is annak örülne, ha minél többet olvasnánk tőle. Sok ma elkövetett butaságtól óvna meg minket, ha valóban tanulnánk a ma is korszerű gondolataiból. Tamás ennek az eszmének az egyik legnagyobb harcosa. De például csak nemrég derült ki számomra, hogy a kortárs magyar irodalom egyik legnagyobb alakjával, Krasznahorkai Lászlóval is közeli barátságot ápol. Ezek már nincsenek benne a komoly pénzügyes professzorról alkotott sztereotípiáinkban, pedig Tamás személyisége csak így teljes. Így szerethető.

A következő cikket Tamás születésnapjára ajánlom. Tamás különös vonzalmat érez a történelem dolgai iránt is, szerintem minden komoly antikváriussal a városban titkos barátságot ápol. A régi iratok, dokumentumok nagy gyűjtője. Az internet korában ezt lehet anakronisztikusnak gondolni, de biztosan jobban át lehet érezni egy kor szellemét, ha érezzük a több száz éves papírok illatát. Arról nem is beszélve, hogy 10-15 éves CD-k kezdik elveszíteni a tartalmukat. Lehet, hogy mégis a papír győz hosszú távon? Mind-ezeket előre bocsátva talán Tamás is örömmel vesz kezébe egy, az adótörténet elemeivel foglalkozó cikket.

Boldog születésnapot!